

oplyse derom, at gjøre opmærksom paa, at ved Digelovens Behandling har jeg været i den uheldige Stilling at maatte staa her i Thinget som Repræsentant for en D, der havde lidt fuldt saa meget som Lolland og Falster, men tillige som den, der paa denne D havde lidt mest Skade; altsaa, jeg kunde ikke aabne min Mund om Værs uden at tale for mig selv; derfor er det ikke stet for nu; men efter min Pligt talte jeg for Lolland og Falster, og de Herrer, som have stillet dette Forslag, have maaske stillet det som en Slags Ligelighed lige overfor Værs, men det er kun, hvad Nærfærdighed byder. Jeg vil ikke foreslaa eller være med til at sige: Siv af Naade og Barmhertighed. Nei, paa ingen Maade, jeg for mit Vedkommende gaar hellere paa Fattighuset end tager af Naade og Barmhertighed. Jeg siger, kan Interessentskabet ikke i Medfør af Regjeringens høitidelige Løfter og i Genhold til Gavn 2 Mill. fra Nationen, som indkom efter Stormfloden, da Indtrykket endnu var friskt, kan Interessentskabet ikke hjælpes i Medfør af alt dette, saa lad det ligge. Naturligvis har det aldrig kunnet falde mig ind, at dette Forslag skulde blive vedtaget ved 2den Behandling. Jeg antager heller ikke, at det er faldet de ærede Forslagsstillere ind, om ikke af anden Grund, saa fordi det er klart, at Finantsudvalget kan ikke være alvidende og kjende Grundene, før det fik dem at vide; men jeg tror dog nok nu, at det ærede Medlem, som motiverede Forslaget, og hvad jeg her nu historisk har tilladt mig at saa fast for Folkethinget, skal have godtgjort, at dette Interessentskabs Foretagende ikke er noget almindeligt Gøgl, hvortil man ønsker, at Staten skal give Prioritet, som Andre saa bagefter kunne faae Mage til. Nei, det er en Henvendelse, hvorved man spørger, om Regjeringen og Thinget erkjender givne Løfter og deres Anvendelse paa dette Tilfælde og dette Foretagendes Værdighed til denne Beskyttelse. Hvis det ikke er saa, saa ønsker jeg for mit Vedkommende ingen Hjælp, jeg kan jo ikke spare for de Andre. Dermed skal jeg tillade mig at anbefale Tanken i Forslaget til det ærede Finantsudvalgs nærmere Overveielse mellem 2den og 3die Behandling og henvise Udvalget i sin Dom til de foreliggende Kjendsgjerninger.

Chr. Jensen: Jeg skal ikke følge den ærede første Læser med Hensyn til den Varme, hvormed han holdt sit Foredrag, men forsaavidt han under dette henkastede nogle Uttringer til mig, saa beror dette paa en Feiltagelse (Steenstrup: Det var ikke til det ærede Medlem), jeg har ganske roligt hørt paa ham, og jeg har ikke afbrudt det ærede Medlem. Der er kun et Par Punkter under det foreliggende Affnit, som jeg skal tillade mig at tale et Par Ord om. Det første findes i Betænkningen under Nr. 40 og angaar Landpostbudene. Jeg skal yde min Anerkjendelse for de Fremstridt, der ere gjorte i de sidste Aaringer

paa dette Omraade; men ihvorvel der er gjort betydelige Fremstridt, staaer der for Syllands Vedkommende en betydelig Del tilbage at ønske. Om vi imidlertid skulde kunne naae det, som her er gjort gjældende, at vi hos os skulde komme saa vidt, at vi kunne faae en daglig Postgang, har jeg nogen Tvivl om. Jeg tvivler for det Første om, at det vil lykkes den ærede Minister, og for det Andet om, hvorvidt det i og for sig vil være rigtigt. Jeg er lidt bange for, at noget Andet vil komme til at lide derunder, naontlig da de Poststruter, som alt ere satte i Gang, ere saa daarlig aflagte, at man vanskelig kan faae paalidelige Folk til at besørge Arbeidet. Jeg skal henlede den ærede Regjeringens Opmærksomhed paa, at der vist er Grund til Smødekommen, naar der bliver indgivet Ansøgning fra disse Folks Side om at blive noget bedre aflagte. Som bekendt er der ikke saa Steder, hvor et Landpostbud har en 3—4 Mil at gaa, og det vil i Længden blive altfor besværligt at faae en saadan Post besørget ved et gaaende Bud. Der er ogsaa visse Steder sit kjørende Post i Benægtelse, men den er aflagt saa daarlig, at det Hele ikke kan holdes i Gang uden betydelige Tilskud fra private Folk. En saadan kjørende Post har for en Tur om Dagen paa 6 Mil eller derover kun 2 Kr. i Løn, og dette er for lidt; der maa betydelige Tilskud til fra private Folks Side, om vi skulde faae Folk til at besørge dette Øver paa fyldestgjørende Maade. Det er kun dette, jeg vilde tillade mig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, om han ikke i Stedet for at sætte daglig Postforbindelse i Gang paa altfor mange Steder vil tage Hensyn til at faae de Poststruter, som ere satte i Gang, aflagte saaledes, at vi kunne faae paalidelige Folk til at udføre dette Arbeide. Det har som sagt sine Vanskeligheder, og flere have alt nedlagt dette Øver og sagt, at de ikke kunde blive ved med denne Tjeneste, fordi den var for daarlig betalt. — Det andet Punkt, jeg vilde tillade mig at omtale, er Endringsforslaget under Nr. 24, hvormed Forslaget under Nr. 30 staaer i Forbindelse, angaaende Telegraffstationen i Skive. Jeg er af den Ansigtspunkt, at for Handlende og private Folk er det overordentlig heldigt at have Post- og Telegraffstationen forbundet under een Mand. Det har ikke saa faa Mømp, naontlig i Smaabyerne, at skulde løbe fra det ene Kontor til det andet; det er jo dog to Institutioner, som staa i saa nær Forbindelse med hinanden, at det vistnok vilde være overordentlig heldigt og rigtigt, om man kunde faae dem begge besørge af een Mand. Saavidt jeg veed, er vor Postmester i Skive selv Telegrafist, hvilket jo maa fjernes Noget af den ærede Ministers Betænklichkeiten ved Sagen. Han udtalte jo nemlig, at han ansaa det for nødvendigt at faae Post- og Telegraf-tjenesten i Skive besat med en Mand, som var oplært i Faget. Da den nuværende Postmester